

ELS HOSPITALS COMARCALS

Crònica des de Houston

Des de la finestra del meu despatx contemplo la panoràmica del Centre Mèdic de Houston, una veritable ciutat on, dia sí i dia també, treballen cinquanta-dues mil persones i en la qual nou mil estudiants aprenen l'ofici de la medicina o d'altres ciències de la salut. Diuen que aquest és el Centre Mèdic més gran del món i que el que li va al darrera és la meitat de gran. No sé si això ho diuen els texans per fardar o si és veritat. El que sí puc afirmar és que és el centre més espectacular que jo he vist a qualsevol altra part del món i puc ben creure el que diuen que en aquest centre, cada any, es produeix un volum de serveis mèdics que està avaluat en més de dos mil milions de dòlars.

Tot rumiant com he anat a raure en aquest indret, premo la tecla imaginària de la meva memòria i veig davant meu aquella ciutat de Granollers de l'any 1930, amb catorze mil habitants i amb poc soroll d'allò que aleshores en dèiem "autos". Passo a analitzar el sistema sanitari d'aquella ciutat i veig que els problemes de salut més importants són les malalties infeccioses agudes, els accidents de treball i, per a aquelles poques persones que han tingut la sort de sobreviure més de cinquanta anys les malalties més comunes són l'angina de pit, els atacs de feridura, la diabetis i fins i tot el càncer. Els problemes causats per un mal embaràs o un part difícil també demanen l'atenció dels metges de Granollers. Entre els infants hi ha molta mortalitat perquè encara no es coneixen moltes vacunes per prevenir les malalties contagioses de la mainada. Tres cicatrius rodones en el braç són la prova que un nen ha estat vacunat contra la verola.

Els metges de capçalera es passen hores i hores anant de casa en casa, visitant malalts de totes les edats. O són aquells metges heroics d'aquella època, que cobren una iguala familiar de poques pessetes cada mes i que quan no fan visites domiciliàries a peu, en bicicleta o bé en un dels pocs cotxes elegants que circulen per la carretera, es dediquen a veure malalts en el despatx de llur domicili on, de vegades, fan actes de cirurgia menor, posen guixos, o simplement conversen amb el malalt i la família per donar aquella tranquil·litat que hom espera trobar a casa del metge. Les llevadores, els farmacèutics i fins i tot els curanderos tenen també molta feina assistint els parts a la casa, curant els malalts que estan "espatllats" o fent xarops o unguents de farmàcia que l'experiència diu que van força bé.

En aquest Granollers de l'any 30 no hi ha pas un Centre Mèdic, però ja vénen de Barcelona, sobretot el dijous que és dia de mercat, alguns especialistes que s'adonen que llurs serveis són ben acollits pels granollerins

Carles Vallbona

Neix a Granollers l'any 1927. Llicenciat en Medicina i Cirurgia (Cum Laude) l'any 1959. És catedràtic de Medicina Comunitària (Baylor College of Medicine) i consultor, entre d'altres institucions, del National Institutes of Health, de l'Organització Mundial de la Salut, i de l'Organización Panamericana de Salud.